

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2020, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, de avocatul Gheorghe Tipa, în numele inculpatului

Berezdețchi Vladimir XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>07.05.2019 – 23.10.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>03.03.2020 – 13.07.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>18.09.2020 – 09.12.2020.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 23 octombrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Berezdețchi Vladimir a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, ***cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.***

Totodată, în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 5 ani.

Cererea acuzării privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 5785,90 lei, a fost respinsă, acestea fiind trecute în contul statului.

2. Instanța de fond a constatat că la 13 martie 2019, aproximativ ora 11.30, inculpatul Berezdețchi V., aflându-se în apartamentul nr. 65 din XXXXXX XXXX, XXXXXXXX împreună cu concubina sa Jelez S., în urma unui conflict cu aceasta, i-a aplicat o lovitură cu cuțitul de bucătărie în regiunea toracelui, astfel, în rezultat,

cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201902D0620 din 02.04.2019, plagă tăiat-înțepată la nivelul hemitoracelui stâng penetrantă în cavitatea pleurală, hemopneumotorace pe stânga, emfizem subcutan la nivelul hemitoracelui stâng, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, probele administrate și vina, solicitând examinarea cauzei penale în procedură simplificată.

Astfel, instanța i-a încadrat acțiunile pe art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și alte acțiuni violente care au cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 6 la 12 ani, că a recunoscut vina și s-a căit sincer de fapta comisă, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cea atenuantă fiind căința sinceră, că anterior a mai fost condamnat, însă antecedentul penal este stins, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă prin stabilirea unei pedepse cu închisoarea, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune.

Totodată, instanța a statuat că cererea acuzării privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate la efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 201902P0812 din 13.03.2019, nr. 201902D0620 din 02.04.2019, nr. 20190500144 din 18.04.2019, nr. 201908M0055 din 26.04.2019 și cheltuielile pentru instrumentarea cauzei penale, în sumă totală de 5785,90 lei, este neîntemeiată, deoarece sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și urmează a fi trecute în contul statului.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Centru, Olga Casian, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 5 ani închisoare, cu executare, cu încasarea din contul acestuia a cheltuielilor judiciare în sumă de 5758 lei.

Apelanta a invocat că inculpatul a comis o infracțiune gravă, iar aplicarea unei pedepse condiționate este prea blândă și nu va contribui la scopul coercitiv al acesteia, mai mult, va pune în pericol viața și sănătatea concubinei sale, Jelez S.

În același timp, potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Astfel, cheltuielile judiciare într-o cauză penală sunt provocate de săvârșirea infracțiunii, care evident impun desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penal celui care a comis-o, iar cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2020, apelul a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre.

Berezdețchi Vladimir a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că prima instanță și-a motivat soluția referitor la aplicarea pedepsei și modalitatea de executare a acesteia în baza unora și aceluiași circumstanțe, și anume, că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, anterior a fost judecat, antecedentul penal fiind stins.

Însă, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului închisorii, continuă operațiunea de individualizare sub aspectul de executare a pedepsei stabilite prin numirea tipului penitenciarului și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanța de judecată.

Astfel, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța de judecată trebuie să dea o motivare suplimentară din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul pedepsei stabilite. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Prin urmare, soluția instanței de fond referitor la individualizarea pedepsei sub aspectul modalității de executare nu poate fi menținută, deoarece nu corespunde criteriilor de individualizare a pedepsei și nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale.

Deci, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei stabilite la art. 75 Cod penal, ținând cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, precum și de noile limite minime și maxime ale pedepsei, stabilite potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, se atestă ca fiind echitabilă aplicare în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Ori, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitative prevăzute de lege, care

privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – condiții obiective, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – condiții subiective.

În cadrul condițiilor suspendării, persoana inculpatului interesează sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă acesta se poate corecta fără executarea pedepsei.

Aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. În afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța de fond trebuia să motiveze suplimentar, din care considerente a concluzionat că nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul de pedeapsă stabilit. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este cazul să o acorde.

Ori, inculpatului i s-a incriminat comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, săvârșite asupra unui membru al familiei.

Prin raportul de expertiză judiciară nr. 201902D0620 din 02.04.2019 la Jelez S. s-a constatat plagă tăiat-înțepată la nivelul hemitoracelui stâng penetrantă în cavitatea pleurală, hemopneumotorace pe stânga, emfizem subcutanat la nivelul hemitoracelui stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală gravă

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201908M0055 din 26.04.2019, plaga înțepat-tăiată din regiunea hemitoracelui stâng, penetrantă în cutia toracică la Jelez S. a fost produsă prin lovire cu un obiect înțepător-tăietor de formă plată cu tăiș, posibil cu lama cuțitului prezentat pentru examinare.

Astfel, reieșind din caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, fiind stabilit că inculpatul a comis acte de violență în familie asupra concubinei Jelez S., cauzându-i vătămări corporale grave, se atestă că restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea lui, cât și a altor persoane este posibilă doar cu izolare de societate, deoarece întoarcerea inculpatului în același mediu existențial în care a fost comisă infracțiunea, la această etapă, nu va asigura nici conștientizarea de către el a gravității faptei comise și a consecințelor survenite, nici protecția părții vătămate.

Totodată, alegațiile părții vătămate că a iertat inculpatul, iar incidentul a avut loc din cauza ei, sunt irelevante, or, nu a fost stabilită circumstanța ce ar atenua răspunderea inculpatului, și anume, ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea, reglementată de art. 76 alin. (1) lit. g) Cod penal.

Mai mult, inculpatul anterior a fost judecat și, cu toate cu antecedentele penale sunt stinse, această circumstanță se evaluează la stabilirea pedepsei, sub aspectul

stabilirii modalității de executare a pedepsei, or, acest fapt se impune prin prisma art. 61 alin. (2) Cod penal, urmând să se constate dacă pedeapsa aplicată anterior și-a atins scopul de corectare a inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și dacă noua pedeapsa va asigura realizarea scopului pedepsei penale.

Scopul pedepsei constă în formarea unei atitudini corecte față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială și poate fi atins numai prin executarea reală a pedepsei, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional și protejarea societății prin prevenirea recidivei.

Astfel, circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că corectarea acestuia este posibilă cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executare, or, aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei pentru această categorie de infracțiune nu va atinge scopul legii penale, servind ca un exemplu negativ pentru alte persoane din rândul celor predispușe la comiterea faptelor similare.

Prin urmare, ținând cont de personalitatea inculpatului, de scopul de corectare și reeducare, precum și prevenirea de săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea lui, cât și a altor persoane, se atestă că scopul pedepsei poate fi atins doar cu izolarea acestuia de societate, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

Deci, inculpatului, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În același timp, potrivit art. 229 alin. (1), (2) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (3) Cod procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Astfel, inculpatul nu este încadrat în câmpul muncii, soția nu lucrează, are la întreținere trei copii, circumstanțe ce ar influența substanțial asupra situației membrilor familiei lui, în caz de admitere a solicitării acuzării privind încasarea cheltuielilor din contul inculpatului.

În aceste împrejurări, se atestă incidența situației reglementată de art. 229 alin. (3) Cod procedură penală, pentru a dispune eliberarea inculpatului de la plata cheltuielilor judiciare, fiind stabilit că el este insolubil, are la întreținere soția și trei copii, iar suportarea acestor cheltuieli ar putea influența substanțial asupra situației materiale a acestor persoane, urmând a fi dispusă scutirea lui de la plata cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară, în sumă de 5785 lei, în temeiul art. 229 alin. (3) Cod procedură penală.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în partea soluționării chestiunii privind plata cheltuielilor judiciare și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel, datorită unei erori grave de fapt, a considerat incidente prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, eronat a stabilit împrejurarea de fapt privind prezența a trei copii minori la întreținerea inculpatului, lipsind probe în acest sens.

Mai mult, din datele de anchetă ale inculpatului rezultă că acesta locuiește în condiții de concubinaj și nu are persoane la întreținere.

Astfel, instanța de apel a ignorat stipulările art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Gheorghe Tîpa, în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul a indicat că, imediat după comiterea infracțiunii, inculpatul a apelat serviciul de urgență și poliția, ce reprezintă un autodenunț și, de la faza inițială a procesului penal, a recunoscut vina în cele săvârșite și s-a căit sincer.

Pe lângă aceasta, partea vătămată a indicat că după incident, inculpatul a avut un comportament decent, iar certuri în familia nu s-au mai repetat. Partea vătămată și inculpatul se prezentau împreună în ședințele de judecată, fiind evidentă o relație normală, armonioasă între ei.

Inculpatul a dat dovadă de faptul că a conștientizat pericolul faptei comise, s-a căit profund și sincer, pericolul comiterii unei noi infracțiuni fiind redus definitiv.

La fel, nu poate fi reținut argumentul instanței de apel privind comiterea anterioară a infracțiunii or, potrivit art. 111 Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, dacă au expirat 2 ani după executarea pedepsei, iar stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod

de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul apărării este fondat în drept inclusiv pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările relevate în descriptivul hotărârii atacate, asupra căror motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța de apel, în situația în care apărarea nici nu a declarat apel, și care ar fi esența și erorile concrete de drept ale circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 3., 5.1. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al apărării, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care

atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că, în cazul care inculpatul, care are antecedente penale stinse, a comis o infracțiune gravă, care prevede pedeapsa închisorii de la 6 la 12 ani închisoare, aplicând părții vătămate o lovitură cu cuțitul de bucătărie în regiunea toracelui și cauzându-i, conform raportului de expertiză judiciară nr. 201902D0620 din 02.04.2019, plagă tăiat-înțepată la nivelul hemitoracelui stâng penetrantă în cavitatea pleurală, hemopneumotorace pe stânga, emfizem subcutan la nivelul hemitoracelui stâng, care prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală gravă, aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Totodată, cu referire la circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că instanțele de fond și de apel just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei chimice, precum și pentru constatarea stării de ebrietate și a achizițiilor de control, urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință

soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale și a cheltuielilor judiciare (*pct. 5., 5.1 din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura penală și a cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov și de avocatul Gheorghe Tîpa, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 iulie 2020, în privința inculpatului Berezdețchi Vladimir XXXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 30 decembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun